

В. Янукович, Президент України:

«Непевні перспективи розвитку глобальної економіки, нестабільність кон'юнктури світового ринку, загострення конкуренції за енергетичні ресурси та активізація спроб використання енергетичного важеля в політичних цілях висувають підвищені вимоги до політики світового співтовариства й окремих держав у сфері забезпечення енергетичної безпеки.

Аварія на атомній електростанції «Фукусіма-1» (Японія, 11 березня 2011 р.), що майже збіглася в часі з 25-річчям Чорнобильської катастрофи, знову з усією гостротою поставила перед світовою спільнотою та урядами питання ядерної безпеки, спричинила активізацію дискусій щодо подальшої ролі атомної енергетики.

<...> З огляду на масштаб викликів, що постають перед енергетичною сферою України у 2012-му та подальших роках, забезпечення енергетичної безпеки визнається одним із пріоритетних напрямів державної політики з питань національної безпеки. Першочерговими завданнями державної політики щодо забезпечення енергетичної безпеки є:

- продовження переговорів з російською стороною щодо перегляду умов постачання в Україну природного газу, виходячи з необхідності неухильного дотримання положень Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Російською Федерацією;

- уточнення Енергетичної стратегії України на період до 2030 р. на засадах енергетичної безпеки, зокрема стосовно докорінного підвищення енергоефективності національної економіки, зменшення залежності України від імпорту енергоносіїв, диверсифікації джерел і маршрутів їх постачання, приведення принципів функціонування енергетичного ринку України у відповідність до стандартів Європейського Союзу, підвищення надійності та безпечності виробництва й постачання паливно-енергетичних ресурсів споживачам України і транзиту територією України з урахуванням положень Резолюції Парламентської асамблеї ОБСЄ XVIII щорічної сесії «Енергетична безпека» (29 червня – 3 липня 2009 р., Вільнюс);

- подання на розгляд Верховної Ради України законопроекту про внесення змін до деяких законодавчих актів з питань енергетичної безпеки, зокрема щодо приведення визначення енергетичної безпеки у відповідність до сучасних підходів, актуалізації загроз енергетичній безпеці та основних напрямів державної політики з питань енергетичної безпеки, визначених Законом України «Про основи національної безпеки України»;

- здійснення комплексного аналізу ефективності державної політики з питань енергоефективності та виконання державних програм у цій сфері, визначення дієвих механізмів стимулювання ощадливого використання паливно-енергетичних ресурсів, насамперед природного газу, внесення

відповідних змін до Державної цільової економічної програми енергоефективності на 2010–2015 рр., інших нормативних документів із зазначеного питання, подання на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо внесення необхідних змін до законодавства;

– узагальнення результатів реалізації заходів щодо диверсифікації джерел і маршрутів постачання паливно-енергетичних ресурсів і виконання відповідних нормативних документів, розроблення на цій основі концепції диверсифікації джерел і маршрутів постачання паливно-енергетичних ресурсів, зокрема нафти, природного газу та ядерного палива, із визначенням дієвих механізмів залучення інвестицій, підвищення ефективності міжнародного співробітництва у цій сфері та плану відповідних заходів;

– інвентаризація стану виконання зобов'язань у межах Договору про заснування Енергетичного співтовариства, внесення в разі необхідності змін до плану заходів щодо виконання цих зобов'язань і законодавчих пропозицій на розгляд Верховної Ради України.

Сьогодні перед Українською державою постало першочергове завдання – зупинити негативні процеси руйнації навколишнього середовища та сприяти відновлювальним процесам у природі задля збереження нації та відновлення відтворювальних процесів у суспільстві.

За роки незалежності в Україні сформовано міцні підвалини державної політики в еколого-техногенній сфері, зокрема закладено інституційні основи, створено нормативно-правову базу з урахуванням міжнародних стандартів і вимог сучасності, підписано ряд міжнародних угод щодо природоохоронної діяльності. Докладено значних зусиль для подолання надзвичайних ситуацій природного й техногенного характеру, які виникали на території країни та поза її межами, що стало цінним надбанням знань і досвіду у цій сфері та сприяло розширенню міжнародної співпраці.

Усвідомлення цих проблем і необхідності розроблення нових основ принципово нової соціоеколого-економічної моделі розвитку суспільства залишається стратегічним пріоритетом державної політики. Складниками такої моделі має стати створення сучасної ефективної системи керування в природоохоронній сфері, перехід економіки на енерго- та природоощадні технології на інноваційній основі, удосконалення системи екологічного контролю природокористуванням, розширення міжнародного співробітництва, створення надійної системи запобігання надзвичайним ситуаціям, залучення громадських організацій та органів місцевого самоврядування до природоохоронної діяльності й екологізація свідомості всіх верств населення відповідно до сучасних вимог» *(Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2012 році: Щорічне послання Президента України до Верховної Ради України. – К.: НІСД, 2012. – С. 204, 206–207).*